

Literatur-, Kunst- og Theater-Blad.

Udgivet af N. P. Liunge. Trykt i det Schulgiske Officin.

Fredagen den 15de Marts 1822.

Theatret.

Der Leu sucht den Buffon für sein Theater;
Da schnitt Gesichter, zum Debüt, ein Kater;
"Fort"! sprach der Leu, "zum Publicum der Sagen,
Die wahre Komik meidet Sprünge und Fragen"!

Lirsdagen den 5te Marts opførtes paa det Kongelige Theater: Aubrys Hund, ny Farce i 1 Act af P. A. Wolff, oversat af Professor Rahbek, R. af D. —

Da denne Farces Forfatter ikke alene er en talentfuld dramatisk Digter, men ogsaa en af de meest udmærkede nulevende tyske Skuespillere, tør Rest. formode, at følgende Mållærte Charakteristik af ham vil interessere dette Blads Læser. — So større Fremskridt en Nation gjør i sin æsthetiske Dannelse, des flere Banffeligheder har den dramatiske Kunstner at overvinde. Der, hvor man forhen lod sig nøie med Efterligning af den sædvanlige, for Alle let kjendelige Virkelighed og med visse almindelige Fremstillingsformer, der vil man nu see ideale Billeder og i Fremstilleren finde en sand Sjælemaler. Man besøger Skuespillet ikke mere blot for at udfylde nogle Timer paa en let morende Maade, hvortil en om end blot taalelig Underholdning var tilstrækkelig, men man venter og fordrer en dybere indgaaende Beskjæftigelse for Aand og Hjerte, en Nydelse ved Tanker og Følelse, man vil ikke blot see det, som Digterens Phantasi har skabt, gjengivet ganske i samme Aand, men man troer endog at borde fordrer af Skuespilleren, at han stundom maa forbedre den underordnede Digter og fulvende hans Digting, hvor den synes mangelfuld. Det er indlysende, at dertil udfør-

des en høi Grad af Aand og Dannelse, saavel som mangfoldige Kundskaber, der ikke ere lette at erhverve; thi hvorledes vil Skuespilleren vel sætte sig ind i Eider, som han af Historien ikke kjender, hvorledes og kun for Dieblikke kunne tilegne sig Tilværelse og Væsen af Personer, hvis indre Liv paa ingen Maade svarer til hans. Med Rette tør derfor en Skuespiller, der nærmer sig dette ovenfor antydede Mønster, gjøre Forbring paa Rang iblandt sande Kunstneres ærefulde Selskab. Han er ingenlunde at betragte blot som tjenende Værktøi for en høiere Genius, Digteren, men som en selvstændig Aand. At den Kunstner, om hvem vi i det følgende skulle tale, hører i denne Klasse, derom er der iblandt hans Samtidige kun een Stemme. — Pius Alexander Wolff er født i Augsburg, blev opdraget under udmærkede Læreres Veiledning, og bestemt til den lærde Stand. Udrustet med en levende Indbildningskraft, dyb Følelse, sin Sagtagelsesgave og et skarpt Blik, og understøttet af et skjønt Udvortes og et, alle Følelsens og Tankens Nuancer let og utvungent betegnende, Organ, synes han af Naturen ligesom bestemt til fremstillende Kunstner. Dette Kalb fulgte han, og optraadte 1804 som Medlem af Hofteatret i Weimar, der, som bekjendt, var Høisædet for Smagen og den dramatiske Kunst i Tyskland. Her dannede han sig under en Schiller og Goethe, og blev, da den Første døde, den Sidstes Yndling og Kjæreste Kunst-Discipel. Længe havde man i Tyskland været tvivlsom om, hvilket man skulde erkjende for den fremstillende Kunstners høieste Maal. Efterat de Franskes store manererede Prag, conventionelle Pathos og mere declamatoriske end dramatiske Fremstillelsesmaade, især i det høiere Drama eller Tragoedien, var

